

PETER J.L.M. **BERNINK**

DE WELDOENER

Misleiding. Bedrog. Hebzucht.

palm|slag

Van deze auteur verschenen eerder:

Geen Weg Terug (2014)

Valse Hoop (2015)

Kwade Vrienden (2016)

Het Icoon (2017)

Gifgas (2018)

Zoutzuur (2019)

Ontwerp omslag: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

© 2020 Uitgeverij Palmslag | Peter J.L.M. Bernink

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 9789493059719

NUR 332

*Iedereen liegt. De politie liegt. Advocaten liegen.
Getuigen liegen. De slachtoffers liegen.
Een proces is een wedstrijd tussen leugens.*

– Michael Connelly, *Het laatste oordeel*

Een huichelachtig gezicht moet verbergen wat een vals hart weet.

– William Shakespeare, *Macbeth*

*Hij wist dat er twee soorten waarheden waren in het leven.
Enerzijds de waarheid die het onwrikbare fundament van iemands
leven en missie was. En anderzijds de plooibare waarheid van
politici, charlatans, corrupte advocaten en hun cliënten.*

– Michael Connelly, *Twee soorten waarheid*

*De Nederlandse taal is als een zich voortdurend
verplaatsend mijnenveld.*

– Peter J.L.M. Bernink, *De Weldoener*

Voor Wouter, Jochem en Flip.

Belangrijkste personages in alfabetische volgorde

Abeelen, Lucia van, hoofdofficier van justitie, Leeuwarden
Adriaenszen, Tom
Adriaenszen-Van Westerholt, Caroliene, echtgenote
Binnendijk, Dirk, voorzitter directie Stadsziekenhuis
Binnendijk, Laura, echtgenote
Binnendijk, Berthe, dochter
Coenen, Herman, apotheker Stadsziekenhuis
Cozijnsen, rechercheur, Zutphen
Dorssen, directeur, EMIC, Brussel
Eikhof, Wim, oogarts Stadsziekenhuis
Geneugten, Albert van, hoofdinspecteur, Brussel
Haar, Eva ter, majoor MIVD, Den Haag
Haehnen, Maurice, hoofdinspecteur
Hassels, Frits, voorzitter ziekenhuisbestuur Stadsziekenhuis
Havelte, Jacques, rechercheur
Kraayenveld, hoofdofficier van justitie, Zutphen
Kreulder, Dinah, secretaresse Koch, Groningen
Lakmoes, Irene, rechercheur
Leirssen, EMIC, Brussel
Luuks, hoofdcommissaris van politie
Salters, Huub, directie Stadsziekenhuis
Salters, Saskia, echtgenote
Teulings, Herbert, Inspecteur-generaal Inspectie Gezondheidszorg
Teeuwen, voorzitter rechtbank, Leeuwarden
Ulkes, Rick, hoofdinspecteur
Verhoef, Lydia, advocaat-generaal, Leeuwarden
Zoomers, EMIC, Brussel

Proloog

Ze sliep als een roos, toen de deur van haar slaapkamer geruisloos werd geopend. Het was half vier in de nacht. Het gezin Binnendijk was in diepe rust.

Traag liep hij naar het meisje dat op haar rug lag te slapen. Hij keek een ogenblik naar haar gezicht en drukte toen zijn linkerhand op haar halfgeopende mond. De ademhaling stokte. Plotseling sperde ze haar ogen wijd open en beet als in een reflex in de hand die op haar gezicht drukte. De indringer gromde een vloek en drukte de spuit die hij in zijn rechterhand had, in een reflex in haar hals volledig leeg. Vrijwel onmiddellijk verslaptte ze. Hij trok zijn hand terug, haalde een envelop uit zijn binnenzak en gooide hem naast het kussen.

Even stil als hij gekomen was, verdween hij. In de auto die hij verderop had geparkeerd, zag hij dat zijn linkerhand bloedde. Hij vloekte en reed weg.

Laura Binnendijk stond altijd vroeg op. Snel onder de douche, aankleden en het ontbijt klaarmaken voor Dirk, haar man, en de drie kinderen, Berthe, Klaas Jan en Vincent. Berthe was lastig, puber, vijftien jaar en tegendraads. Klaas Jan twaalf en Vincent acht.

Dirk Binnendijk, voorzitter van de directie van het Stadsziekenhuis in Zutphen, kwam snel naar beneden.

‘Ik eet mijn boterham in de auto. Haast.’

‘Je hebt altijd haast. Neem eens een keer rustig tijd voor je ontbijt. Dan zie je je kinderen nog eens.’

‘s Avonds ben je er ook nooit. Waar blijven ze nu?’

Ze riep naar boven. Klaas Jan en Vincent kwamen naar beneden gerend.

‘Hé pa, wat doe je hier? Verslapen?’ Dirk Binnendijk keek zijn oudste zoon aan. ‘Zorg jij nou maar dat je in de klas net zo bijdehand bent als hier. Waar blijft Berthe verdorie nou

weer? Ik kan daar niet op wachten.’ Hij stond op van tafel.

Laura liep met hem mee. Hij propte het laatste stukje brood in zijn mond en stapte in de auto. Ze zwaaide hem uit en liep weer naar binnen.

‘Klaas Jan, ga naar boven en zeg tegen Berthe dat ze onmiddellijk beneden komt.’ Een kwart minuut later gilde Klaas Jan van boven: ‘Mama, mama, kom boven, er is iets met Berthe!’

Toen ze boven kwam zag ze Berthe verwrongen op haar rug in bed liggen. Bleek. Ogen open, naar boven starend.

‘O nee!’ schreeuwde ze het uit. ‘Nee!’ Ze rende naar haar dochter en schudde haar heen en weer. ‘Klaas Jan, bel onmiddellijk papa en 112, toe!’ Terwijl Klaas Jan zijn vader en 112 belde, begon Laura mond-op-mondbeademing toe te passen en hartmassage. Ze voelde aan de halsslagader een zwakke polsslag. Hartmassage was niet nodig. Als voormalig verpleegkundige wist ze wat ze moest doen.

Berthe ademde nauwelijks merkbaar. Ze was niet bij kennis.

Minuten gingen voorbij zonder dat er iets veranderde.

Op dat moment kwam Dirk Binnendijk de kamer binnestormen. Hij had niet veel tijd nodig om te zien dat er sprake was van een levensbedreigende situatie.

‘Ze leeft nog, is niet bij kennis en ademt nauwelijks. Ze heeft een zwakke pols. Ik heb geen idee wat er aan de hand is.’

Een paar minuten later kwam de ambulance met gillende sirene de oprit op. De ambulancebroeders kwamen naar boven gerend, overzagen snel de situatie, intubeerden Berthe en vertrokken naar het Stadsziekenhuis. Dirk Binnendijk ging mee.

Laura regelde, gestructureerd als altijd, de zaken thuis. De jongens naar school. Schoolhoofd op de hoogte gesteld. De hulp kort bijgepraat en vervolgens zelf naar het ziekenhuis.

Dirk en Laura zaten te wachten in de wachtkamer van de intensive care. Bommel, het hoofd van de intensive care, kwam aanlopen.

‘Het ziet er niet goed uit. Berthe is er slecht aan toe. We weten nog niet wat er aan de hand is. Ze is in coma en bijna volledig verlamd. Wat we niet begrijpen is dat haar middenrif wel beweegt, traag, maar het beweegt. Ze ademt zelf. Weliswaar nauwelijks, maar toch. We beademen haar in geringe mate bij. Ze is buiten kennis, maar de hersenactiviteit lijkt normaal.’

‘Welke neuroloog is erbij betrokken?’

‘Goudzwaard.’

‘Ik wil dat Van Maarle erbij komt.’

‘Dirk, kom, Goudzwaard kan dit.’

‘Natuurlijk kan Goudzwaard dit, maar ik wil Van Maarle. Wie zijn de longarts en de cardioloog?’

Bemmel gaf de namen.

Binnendijk knikte.

Het wantrouwen was verlamdend. Zelfs de specialisten vertrouwden elkaar niet meer.

‘We willen nu bij Berthe kijken.’

Bemmel draaide zich om en ging hen voor. Ze lag er vredig bij. Als in een diepe slaap.

Dirk en Laura pakten beiden een hand van hun dochter. Plotseling boog Binnendijk naar voren en keek naar haar hals.

‘Hebben jullie of de ambulancebroeders haar iets via de hals gegeven?’ Bemmel schudde zijn hoofd. ‘Niets. Het enige wat we gedaan hebben is bloed afgenomen via de arm’.

‘Kijk eens in haar hals.’ Bemmel boog zich voorover.

‘Dat lijkt wel een prik gat.’

‘Het is een prik gat. Jullie moeten het bloed op alle stoffen onderzoeken die een situatie als deze kan verklaren.’

Laura pakte de telefoon. ‘Als jullie denken dat hier iets ongebruikelijks aan de hand is, dan zou ik maar direct de politie bellen en ze hier laten komen. En laat ze naar ons huis gaan om de slaapkamer van Berthe te onderzoeken. O God.’

‘Wat is er?’

‘Wacht even.’ Ze drukte op een voorkeurstoets op haar telefoon.

‘Anna, ben je al op de kamer van Berthe geweest? Nee? Mooi. Niets aanraken en vooral niet schoonmaken. Niemand mag op die kamer komen. Straks komt de politie. Ik bel je nog wel.’

Ze belde zelf het hoofdbureau van politie.

‘Ik wil iemand van de recherche spreken, met spoed.’

Even later: ‘Met Haehnen.’

Ze legde de situatie uit.

‘Ik wil graag dat jullie naar ons huis gaan en de slaapkamer van onze dochter op sporen gaan onderzoeken.’ Iedereen stond haar met verbazing aan te kijken.

‘Dank u.’

Ze keek haar man aan. ‘Dirk, er komt een rechercheur hierheen en een naar ons huis. Ik ga daarheen. Ik wil graag dat jij hier bij Berthe blijft.’ Ze kuste Berthe op haar voorhoofd en verliet de kamer.

Dirk Binnendijk wendde zich tot Bemmél. ‘Hoelang duurt het voordat we uitslag van het bloedonderzoek hebben?’

‘Ik heb aangegeven dat er spoed achter zit. Ik hoop binnen een paar uur.’

Twintig minuten later kwam een kleine, gezette man de intensive care op lopen. Wilskrachtig gezicht. Priemende ogen. Hij stelde zich voor als rechercheur Haehnen. Hoofdinspecteur van politie. In zijn kielzog kwam iemand van de technische recherche mee en de forensisch arts. Hij bestudeerde de hals. Er zat bloed in de mondhoek van het meisje. Hij wees de technische recherche erop.

Haehnen was duidelijk. ‘Ik verzoek iedereen die hier niets te maken heeft deze kamer te verlaten, zodat de recherche haar werk kan doen. Alleen de behandelend arts kan blijven.’ Tegen Binnendijk: ‘Hebt u een ruimte waar u en ik ongestoord kunnen praten?’

‘Ja, komt u maar met mij mee naar mijn kamer.’

Bij zijn kamer, in de gang waar de directie en het management van het ziekenhuis waren gezeteld, kwam zijn secretaresse naar hem toe lopen. Opgewonden begon ze met een hele lijst van verwarrende mededelingen.

‘Ellie, nu niet. Ik ga met de hoofdinspecteur naar mijn kamer en kan niet gestoord worden. Door niemand.’ Tegen Haehnen: ‘Komt u verder.’

Toen ze zaten vroeg Haehnen: ‘Hebt u er bezwaar tegen als ik dit gesprek opneem?’ Binnendijk schudde zijn hoofd.

‘Kunt u mij vertellen wat er precies gebeurd is?’

‘Berthe is een door en door gezonde jonge meid. Mijn vrouw stuurde een van de jongens naar boven omdat ze nog steeds niet beneden kwam. Ik was net op weg naar hier. U kunt haar zelf het beste vragen hoe ze Berthe aantrof. Mijn zoon belde 112 en mij. Ik ben onmiddellijk teruggereeden. De ambulance kwam direct daarna. Berthe ademde zwak. Buiten kennis. Hebt u het wondje in haar hals gezien?’

‘Ja, dat heb ik gezien. Maar dat laat ik over aan de technische recherche. Los van die wond, zijn er redenen om aan een misdrijf te denken?’

Binnendijk gooide zijn handen in de lucht. ‘Geen flauwe idee. Ik zou niet weten wie Berthe iets zou willen aandoen.’

Op dat moment kwam de forensisch arts binnen.

‘De wond in de hals is het gevolg van een wilde insteek van een naald. Daaronder zit een bloeduitstorting die zichtbaar begint te worden. De inhoud van een spuit is met grote kracht in de hals gespoten. Verder onderzoek moet dat uitwijzen.’

Hij liep zonder op een reactie te wachten weer weg. Tegelijkertijd kwam Ellie met een hoogrode kleur binnenlopen.

‘Meneer Binnendijk, meneer Salters wil u onmiddellijk spreken! Ik zei dat u met de politie op uw kamer zit en niet gestoord wil worden, maar daar trekt hij zich niets van aan!’

Het huilen stond haar nader dan het lachen.

Op dat moment kwam een lange, gezette man met een woedend gezicht de kamer binnenlopen. ‘Sinds wanneer kan ik jou niet te spreken krijgen als ik dat wil? Wat is dit voor een idiotie?’

Haehnen had weinig informatie nodig om de situatie in te schatten. Hij stond op en liep op Salters af. ‘Haehnen, hoofdinspecteur van politie. De bedoeling was hier een ongestoord gesprek te hebben met de heer Binnendijk, wiens dochter op dit moment op de intensive care ligt. Kennelijk wordt dat ons hier onmogelijk gemaakt.’ Hij wendde zich tot Binnendijk. ‘Komt u mee. Op het bureau laten ze ons in ieder geval met rust.’ Tot Salters: ‘Ik zou me zorgen maken om dat meisje dat bij u op de intensive care ligt. U krijgt snel een uitnodiging voor een gesprek.’

Salters in verbijstering achterlatend, vertrokken ze naar het bureau van politie.

Ze zaten op het kantoor van Haehnen toen een secretaresse ongevraagd twee koppen koffie kwam brengen. ‘Als u liever thee hebt, dan breng ik u dat.’

‘Nee dank u, koffie is goed.’

Haehnen keek Binnendijk aan. ‘Dus Salters is uw collega in de directie. Hoe is de onderlinge taakverdeling?’

‘Ik doe het medisch-technische gedeelte, Salters de bedrijfsvoering en de financiële zaken. Ik ben de voorzitter.’

‘Hebt u een idee waar we moeten zoeken naar de dader?’

‘Nee. Ik zou niet weten wie Berthe wat zou willen aandoen.’

Haehnen had een heel andere vraag op het puntje van zijn tong liggen, toen zijn mobiel trilde. Het was collega Havelte die op de plaats delict was.

‘Ja?’

‘Ben je alleen?’

‘Nee.’

‘Ga even apart zitten.’

Even later: ‘We hebben de kamer van het meisje overhoopgehaald. Onder het bed hebben we een briefje gevonden. De inhoud is kort maar zegt veel. *Bemoei je uitsluitend met medische zaken.*’

‘Geen afzender, begrijp ik?’

‘Goed begrepen.’

‘Binnendijk zit bij me. Ik was net begonnen met een gesprek. Weet zijn vrouw van het briefje?’

‘Nee. Ze is alweer op weg naar het ziekenhuis.’

‘Vertel voorlopig niets over het briefje. Ik spreek je weer als ik met Binnendijk heb gesproken. Heb je verder nog wat gevonden?’

‘Bloed op het kussen en op het dekbed. We onderzoeken het. Ook naar eventuele stoffen in het bloed. Je hoort van me.’

Haehnen schreef de tekst van het briefje op.

Thuis had Laura Binnendijk de rechercheur ontvangen die zich voorstelde als Havelte. Hij was met twee mensen van de technische recherche gekomen. Ze ging hen voor naar de slaapkamer van Berthe. De mannen gingen aan het werk.

Havelte vroeg haar te vertellen wat er gebeurd was. Had ze iets gehoord? Nee, ze had niets gehoord. Waren de deuren ’s nachts op slot? Ja, die waren op slot.

Hoe had ze ’s morgens gemerkt dat er iets aan de hand was? Ze had niets gemerkt. Alles was als anders. Opstaan, douchen, aankleden. Ontbijt klaarmaken voor iedereen.

Was er echt niets anders dan anders? Nee, behalve dan dat Berthe niet naar beneden kwam toen ze weer geroepen had. Berthe kwam wel altijd als laatste, maar ze kwam wel. Nu kwam ze niet. Ze had Klaas Jan naar boven gestuurd. Die had Berthe zien liggen en geschreeuwd.

Ze was naar boven gerend en had gezien dat ze nauwelijks ademde. Ze had een zwakke pols. Laura had mond-op-mond-

beademing toegepast. Klaas Jan had Dirk en 112 gebeld. Dirk was nog maar een paar minuten daarvoor vertrokken en direct weer teruggekomen. De ambulance was er al. Daarna was Berthe naar het ziekenhuis vervoerd. Dirk was meegegaan. Zij was nog gebleven voor de jongens en daarna zelf naar het ziekenhuis vertrokken. Toen bleek dat er een steekgat in de hals zat en de politie was gewaarschuwd, was ze weer naar huis gegaan om de politie op te vangen.

Toen Havelte klaar was gaf Laura aan dat ze weer naar het ziekenhuis wilde. Hij had haar verteld dat haar man op het politiebureau was.

‘Meneer Binnendijk, hebt u vijanden?’

‘Wie heeft geen vijanden? Wat bedoelt u?’

‘Vijanden die u kwaad zouden willen doen via uw dochter?’

Binnendijk keek Haehnen aan.

‘Waarom vraagt u dat?’

‘We hebben een briefje gevonden op de kamer van uw dochter dat kennelijk voor u bedoeld was. U moet zich uitsluitend bemoeien met medische zaken.’

Haehnen liet Binnendijk het briefje lezen.

Hij keek Haehnen verbijsterd aan.

‘Waar was dat briefje dan?’

‘Dat lag onder het bed. Kennelijk in grote haast achtergelaten en op de grond gevallen. Denkt u goed na. Hebt u een zakelijk conflict, of is er iets anders dat ik moet weten?’

Binnendijk was een tijd stil.

‘Er is een stevig verschil van mening tussen Salters en mij over de toekomst van het ziekenhuis. Trouwens ook met de medisch specialisten. Dat is algemeen bekend. Heeft in de kranten gestaan. Het verschil zit hem in de toekomstvisie. Waar gaan we heen met ons ziekenhuis, zelfstandig, gefuseerd, commercieel? Wat voor soort ziekenhuis willen we zijn?’ Hij stopte. ‘U denkt toch niet dat Salters hier iets mee te maken

heeft? Daar geloof ik niets van.'

'Wie zijn de partijen in deze discussie?' Haehnen was onverstaanbaar.

'Ik wil zelfstandig blijven, doorgaan op de huidige voet. Het ziekenhuis heeft het moeilijk, heel moeilijk, maar ik geloof erin. De medisch specialisten willen samengaan met Apeldoorn, een fusie. Salters wil daar niets van weten. Hij wil er een commercieel ziekenhuis van maken. Samen met een andere partij.'

'Dus Salters en de specialisten zijn uw tegenstrevers?'

'Ja, maar dat Salters of de medische specialisten tot zoiets als dit in staat zouden zijn kan ik mij niet voorstellen.'

'Goed, ik wil graag nog eens precies van u horen, van minuut tot minuut, wat er vanochtend vroeg gebeurd is.'

Binnendijk vertelde opnieuw wat er gebeurd was.

Plotseling leek hij zich iets te realiseren. 'Die brief betekent dus dat als ik me niets aantrek van die waarschuwing, mijn gezin gevaar loopt. Die mensen deinzen blijkbaar nergens voor terug. Mijn gezin heeft bescherming nodig.'

'Daar ziet het naar uit. Ik zal regelen dat er regelmatig een surveillancewagen langs komt rijden. Zijn er nog meer tegenstrevers in het proces waar u nu in zit met betrekking tot de toekomst van het ziekenhuis?'

'Behalve Salters en de medisch specialisten niet.'

'Wie is de spreekbuis van de specialisten?'

'Dokter Eikhof. Hij is de voorzitter van de medisch specialisten. Maar ook van hem kan ik me absoluut niet voorstellen dat hij in staat is tot iets dergelijks. De gedachte alleen al is absurd.'

'Toch moeten we met alles en iedereen rekening houden. We gaan nu eerst praten met de heer Salters.'

Binnendijk ging terug naar het ziekenhuis.

Later op de dag zaten Dirk en Laura Binnendijk in het restaurant van het ziekenhuis om bij te komen. Hij had haar van de brief verteld. Berthe lag nog steeds in coma. De jongens waren bij de ouders van Laura, die vlakbij woonden.

De mobiel van Binnendijk ging. ‘Met Haehnen. Ik heb twee berichten voor u. In het bloed van uw dochter is een extreem hoge waarde rocuronium aangetroffen. Een spierverslapper. Er is een antidotum toegediend. Volgens de dokter is het een wonder dat uw dochter dit heeft overleefd. Het tweede bericht betreft het onderzoek naar de verse bloedsporen op het bed van Berthe. Het bloed op het kussen is van haar. Het bloed in haar mondhoek en op het dekbed is van iemand anders. We weten niet van wie.’

De mobiel van Laura ging. ‘Met Bemmél, jullie moeten nu direct naar de intensive care komen. Berthe is gestopt met ademen.’

VOORSPEL

Zutphen, enkele jaren eerder.

Huub Salters had het naar zijn zin in Zutphen. Na zijn studie bedrijfskunde had hij rondgezworven bij diverse bedrijven. De positie van financieel verantwoordelijke van een middelgroot ziekenhuis zat hem als gegoten. Zijn vrouw Saskia en hun zoon Piet voelden zich er ook thuis.

Binnen de directie was hij, behalve voor de financiën, ook verantwoordelijk voor de ziekenhuismedewerkers en de logistiek en alles wat ermee samenhang. Dirk Binnendijk was de voorzitter en deed de medische kant van het bedrijf. Ook de contacten met de buitenwereld.

De samenwerking met Binnendijk was altijd prima geweest. Dirk was de baas. Dat vond Salters wel eens jammer, maar ja, je kon niet alles hebben.

De laatste twee jaren was er een verandering in de situatie gekomen. Financieel was het met het ziekenhuis minder goed gegaan. De aantallen patiënten stegen niet, terwijl de kosten toenamen. De oorzaak was duidelijk. Het vertrouwen van de mensen in het ziekenhuis was verdwenen. Er waren onverklaarbare complicaties opgetreden na onschuldige ingrepen. Ernstige complicaties met dodelijke afloop. Er waren diverse onderzoeken geweest, interne en externe. De Inspectie voor de Gezondheidszorg had een diepgaand onderzoek ingesteld, maar kon geen oorzaak vinden. Het waren incidenten. Toevalligheden. Toevalligheden die net te vaak voorkwamen. Het gevolg was een angstcultuur. De gebeurtenissen werden breed uitgemeten in de media. Patiënten begonnen het ziekenhuis te mijden.

Er was een tekort van miljoenen en de verzekeraars deden moeilijk. Omdat het probleem een medische oorzaak had, beschuldigde Salters Binnendijk van incompetentie. Van zijn kant gaf Binnendijk Salters de schuld van de moeizame finan-

ciële positie. Binnendijk had als oud-dermatoloog veel steun in de medische staf. Daar deed hij ook zijn best voor.

Als de medisch specialisten een duur apparaat wilden waarvan je kon voorzien dat dit door een te geringe bezetting handenvol geld ging kosten, dan zette Binnendijk dat door. Hij was de gevierde man en Salters zat met de gebakken peren. Ook bij de verzekeraars lag Binnendijk beter. Hij was hun gesprekspartner.

Salters wilde delen afstoten. Met name die onderdelen die duur waren, zoals de Spoed Eisende Hulp. En dure operaties, die moesten naar omringende ziekenhuizen, bijvoorbeeld naar Apeldoorn.

Langzaam gleed het ziekenhuis weg naar de afgrond. Alle bezuinigingsplannen van Salters werden weggehoond. Huub Salters zag het ziekenhuis op korte termijn failliet gaan.

Tijdens een congres voor financieel ziekenhuisdirecteuren kwam hij in gesprek met een investeerder. Deze stelde zich voor als Dorssen. Dorssen had belangen in diverse privéklinieken in heel Europa, goed bekendstaande klinieken. Was wel een harde ondernemer. Of Salters eens wilde komen praten. Hij had vernomen dat het ziekenhuis in Zutphen in zwaar weer zat. Misschien konden ze iets voor elkaar betekenen.

Salters had hem gegoogeld. Dorssen was eigenaar van de European Medical Institutes Corporation, EMIC, gevestigd in Brussel. Zag er goed uit. Indrukwekkend portfolio.

Twee weken later hadden ze afgesproken in restaurant de Echoput. Hoewel de Echoput de Michelinster in 2015 was afgenomen, was het eten perfect. Belangrijker was dat het ver genoeg van Zutphen was om ongestoord te kunnen praten. Salters was op tijd, maar zag dat zijn gastheer al aanwezig was, met iemand anders. Dorssen stelde hem voor aan Leirssen, zijn compagnon en financiële man.

Na een aantal algemeenheden vatte Dorssen de koe bij de horens. ‘Wij zijn geïnteresseerd in uw ziekenhuis. Het enige

ziekenhuis in Zutphen en een ziekenhuis met goede mogelijkheden. De heer Leirssen heeft onderzoek gedaan en is positief. Hoe kijkt u daar tegenaan?’

Dorssen wist natuurlijk van de situatie in het ziekenhuis en wist dat Salters geporteerd was voor commercialisering van het ziekenhuis. Hij wist ook dat er veel tegenwerking was. Eigenlijk van iedereen, maar vooral van de voorzitter van de directie, Binnendijk. Hij wist van de onverklaarbare operatiecomplicaties. Hij wist wat die deden met de reputatie van een ziekenhuis. Hij wist meer dan Salters kon vermoeden.

Salters voelde zich ongemakkelijk. Hij zat in zijn eentje met twee heren die door de wol geverfd waren in de commerciële ziekenhuiswereld. Dat was hij niet. Wel geïnteresseerd, maar hij wist niet van de hoed en de rand.

‘U zult gehoord hebben dat het ziekenhuis in zwaar weer verkeert. Ondanks alle inspanningen is daar geen verandering in gekomen. Om die reden heb ik binnen de directie aangegeven dat een totaal andere opzet een oplossing zou kunnen zijn. Mijn collega Binnendijk heeft daar echter geen oren naar. Hij heeft de medisch specialisten achter zich staan. Ze willen geen grote veranderingen. Hooguit nauwer samenwerken met het ziekenhuis in Apeldoorn. Ook de verzekeraars zijn terughoudend wat commercialisering betreft. Als we niets doen gaat het fout. Faliëkant fout. Binnendijk verknoeit de boel en we gaan we met ons allen de ellende in. Die man is ziende blind en horende doof. Hopeloos.’

Salters had zich laten gaan, maar het moest eruit.

‘Hoe kijkt het ziekenhuisbestuur hier tegenaan?’ Dorssen had zich al wel op de hoogte gesteld van het machtige orgaan dat boven het ziekenhuis hing. Maar hij wilde het graag van Salters horen.

Salters liet zich weer gaan: ‘Het ziekenhuisbestuur is een papieren tijger. Het zijn een stelletje jaknikkers. Binnendijk heeft ze in zijn zak. Ze eten uit zijn hand. Kijken op tegen

alles wat dokter is.’

‘En hoe zit het met de verzekeraars?’

‘Zoals al gezegd, de verzekeraars zijn ook niet vooruit te branden, laten hun oren naar Binnendijk en het ziekenhuisbestuur hangen.’

‘Dus u staat alleen?’

‘Nee, niet helemaal. De ondernemingsraad staat achter mij. Maar die heeft niets in te brengen. Daar wordt niet naar geluisterd.’

‘Dus een financiële injectie zou het ziekenhuis wel kunnen gebruiken?’

Het was de eerste keer dat Leirssen wat zei. Zijn Vlaamse accent was onmiskenbaar.

‘Allicht, maar met een injectie alleen komen we er niet. Daar is meer voor nodig. De hele opzet moet veranderen. Alleen een commerciële opzet met een strakke zakelijke leiding, zonder hinder van de medisch specialisten, is noodzakelijk.’ Salters had de laatste zin eruit geperst. Zijn positie was duidelijk.

Leirssen glimlachte. Hij had Salters daar waar hij hem hebben wilde.

‘Dus u bent voor het failliet verklaren van het ziekenhuis?’

Salters was even van zijn à propos. ‘Eh nee, met alleen failliet verklaren zijn we er niet. Er moet iets achteraankomen. Een doorstart. Het ziekenhuis moet worden overgenomen. Anders kunnen we net zo goed doorgaan op de heilloze weg van nu.’

‘Nou, dan zijn we het helemaal eens. Wij, onze groep, willen het ziekenhuis graag overnemen en financieel gezond maken. Met u als directeur natuurlijk en wie niet wil meewerken kan vertrekken.’

Salters keek beide heren aan.

‘Zo gemakkelijk zal dat niet gaan.’

‘Nee, dat zal zeker niet gemakkelijk gaan.’ Leirssen stopte. Alsof hij de rest van zijn gedachten liever niet uitsprak.

Ze waren ondertussen bij het nagerecht aanbeland. Het

hoofdgerecht was heerlijk geweest.

Salters had geen behoefte meer aan een nagerecht.

‘Koffie graag.’

Na nog wat te hebben gepraat, spraken ze af dat Salters contact zou opnemen zodra hij meer wist.

Ze namen afscheid.

‘Hij heeft geen idee wat er al tijden gaande is. Het verloopt voorspoedig.’ Dorssen en Leirssen namen nog een digestief.

Het gevoel was niet goed toen Salters wegreed. Hij wist niet waarom.